

120 osobností Podbrdská

Josef Fryš

Pohled na Brdy směrem k vrchu Plešivec, pod ním vlevo Jince

Horymír

Pokud se pohybujeme v tomto kraji, nelze neučinit jednu výjimku a místo skutečné osobnosti nepřipomenout pověst o vladykovi Horymírovi a jeho věrném koni Šemíkovi. Literárně byla zpracována mnohokrát, ale nejznámější je bezpochyby vyprávění Aloise Jiráska *O Křesomyslu a Horymírovi ve Starých pověstech českých* z roku 1894. Bohužel tu však nejde ani tak o českou pověst, jako spíše o bujnou fantazii Václava Hájka z Libočan. Podobnost s legendou keltského původu o Tristanovi a Isoldě je víc než náhodná. A nakonec i ten česky znějící Šemík má svůj vzor v německém Schemig z eposu *Rosengarten*. Přesto je Horymír v Neuměteliích tou nejznámější postavou, protože „v Neuměteliích se věřilo a věří, že zde Šemík, věrný kůň rytíře Horymíra, zakopán leží“.

Horymírův skok od přibramského akademického malíře a grafika Karla Hojdena

Když tak ustanoveno, promluvil Horymír ke knížeti: „Ctný kníže, tvým soudem jsem odsouzen; a poněvadž mně živu býti nelze, toliko za to prosím, popřej mi toho

dřív, než umru, ať na svůj milý kůň vsednu a maličkou chvíli se na něm projedu. Po tom učí se mnou cožkoliv chceš!“

„Jeď si,“ povolil kníže, „ale Šemík bez křídel ti nepomůže!“ Zasmál se a poručil, aby zavřeli brány.

Horymír však nedbaje Křesomyslova posměšku, chvátal potěšen do stáje ke svému Šemíku. Skočil k němu, objal jeho šíji, přitiskl svou tvář k jeho hlavě, hladil ho, mluvil k němu tichým hlasem, a Šemík zařehťav, radostně hrabal přední nohou, až dlahy duněly.

Pak všichni, kníže s kmety a vladykami na výstupku, i kovkopové, strážci i lid dole nádvořím podivili se, když ze stáje vyrazil na prostoru Šemík, ježž Horymír u huby vedl. Všichni obdivovali se krásnému, bujnému koni. Bělouš byl grošovatý, širokého krku, dlouhé hřívě a hustého ohonu, na štíhlých nohách malých kopyt, jako jelen. Oči mu svítily, a pohazuje bujnou hlavou, šířil zardělé nozdry.

(...)

Poblíže valu zavýskl Horymír po třetí a vzkřikl:

„Nuže, Šemíku, vzhůru!“

Přitisknuv kolena, nahnul se k vlající hřívě, a v tom promluvil Šemík:

„Pane, drž se!“ A již skokem po náspu vzhůru, a druhým, ohromným skokem přes roubenou hradbu.

Všecko kol úžasem stuhlo.

Jirásek, Alois. *Staré pověsti české*. Praha: Jos. R. Vilímek, 1929

Památkově chráněný pomník Horymírova koně Šemíka z roku 1887 v neumětelském parčíku. Velký kámen označující údajné místo Šemíkova hrobu kryje klasicistní pískovcová stříška na čtyřech sloupech.

Martina Navrátilová v roce 2011

později připravil ještě těžší zkoušku: Lékaři jí diagnostikovali rakovinu prsu. Martina i tento svůj nejtěžší životní zápas vyhrála. V roce 2014 se vdala za poslední sovětskou miss z roku 1990 Julii Lemigovovou.

pohladila trávnick. Netušila, jak se jí později odmění. V roce 1975 se nevrátila z US Open. Požádala tam o politický azyl a po šesti letech získala i americké občanství. O tři roky později držela na wimbledonském trávnicku poprvé stříbrný talíř vítězky dvouhry a pak, jako jediná, ještě osmkrát. Do Československa se podívala až po jedenácti letech emigrace v roce 1986. V roce 1994 se oficiálně rozloučila s profesionální kariérou. Ve stejném roce se stala čestnou občankou Řevnic, kam občas jezdí. Její nejsmutnější návštěvou bylo rozloučení s maminkou v obřadní síni na řevnickém hřbitově v prosinci 2007. „Ona pro mě byla základ všeho...“ Ale život jí o tři roky

LETY

Antonín František Svojsík (1876–1938)

Z Řevnic se vydejme po proudu Berounky do Dobřichovic. Cestou se však zastavme v Letech.

Tady měl chatu první český skaut profesor Antonín František Svojsík, známý spíše jako Antonín Benjamin Svojsík. První skautský oddíl založil už v roce 1911 inspirován svou návštěvou v Anglii. Hned v následujícím roce pořádal první skautský tábor nedaleko hradu Lipnice. Tábor měl 13 účastníků, mezi nimi byl např. i šestnáctiletý Jiří Wolker.

Seděl jsem u hasnouceho ohně, jenž probleskoval jen chvílemi zpod hustého popelového povlaku. Nad hlavou tiše šuměly mi větve a setřásaly smutně neviditelné krůpěje, melancholicky pleskající o rozvlhlou lesní prst. Byla ještě tma a ráno dalo se jen tušit v těch hlubinách rozplakaného lesa. Nade mnou plula oblaka. Těžká, beznadějná.

Dumal jsem u posledního našeho táborového ohně na poslední své táborové hřídce. Necítil jsem chladu, jen přítomnost čehosi smutného – rozloučení. Tábor přede mnou, zahalený v noční mlhu, spal. Ležela tu práce šesti neděl, výsledek namáhání a vytrvalosti a potom radostné sídlo junáctví. Co dojmů bylo ztajeno v těch stromech velikánech, v jejichž stínu krčily se naše domečky. O kolika zdrojích radosti šeptal potůček, tiše zurčící kolem snícího tábora! Zítřka touto dobou bude již tu pusto a les bude šelestiti nad troskami bývalého tábora.

Táborový deník šestnáctiletého skauta Jiřího Wolker. Praha, 1928

V témže roce 1912 vydává knihu *Základy Junáctví*, do které přispěla i řada spisovatelů (Alois Jirásek, K. V. Rais atd.). Svojsík se pokoušel realizovat skautské myšlenky na půdě Sokola. Teprve po neúspěšném pokusu vzniká roku 1914 spolek Junák – Český skaut. V roce 1917 si v Letech koupil zahradní domek. Samozřejmě nezůstalo jen u zahradničení. Berounce, okolní přírodě ani večernímu posezení se zpěvem nemohl odolat. Občas se vydal i do nedalekého karlického kostela, aby tam zahrál na varhany. V chmurném roce 1938 po návratu ze Sovětského svazu onemocněl a zemřel. Na tři

Eliška Junková (1900–1994)

Cestou ze Zbraslavi do Jíloviště nelze nezpomenout legendární automobilový závod do vrchu, ve kterém se roku 1923 poprvé objevila stejně legendární třiatřicetiletá Eliška Junková. Tehdy ještě jako spolujezdkyně svého manžela. Ale už za tři roky tam na jubilejním 10. ročníku zajela s Bugatti 35 nejrychlejší čas, porazila manžela i celé startovní

Eliška Junková v roce 1927

pole, a získala tak svoji první medaili za celkové prvenství. A to přesto, že závodní vůz sama řídila teprve druhým rokem! Další úspěch přišel už následující rok 1927: Junková vyhrála Grand Prix Německa na Nürburgringu. Nikdo to nečekal, pořadatelé ani neměli k dispozici československou hymnu, a tak zahráli *Proč bychom se netěšili z Prodané nevěsty*. „Pro německou Velkou cenu / stačilo nám vyslat ženu,“ básnil v *Lidových novinách* Eduard Bass. Nejvýrazněji se Junková prosadila v závodech Targa Floria na Sicílii v květnu 1928. Stosmíkilometrový okruh s asi patnácti sty zatáčkami a převýšením více než 900 m se jel pětkrát. I když vzhledem k nezaviněné smůle v posledním kole skončila až pátá, získala tři poháry: za nejrychlejší druhé kolo, za nejlepší amatérský výkon a dámskou cenu. V ženské kategorii nebyla dosud překonána. Ale nejsou jen úspěchy a radosti, osud bývá někdy až příliš krutý: několik týdnů po velkolepém přivítání v Praze se v Nürburgringu při startu Velké ceny Německa, na které ona loni triumfovala, zabil její manžel Čeněk. Po této tragédii Eliška Junková skončila s aktivním závoděním. Bylo jí nadějných osmadvacet let.

Ze všech stran se na mne hrnuly domluvy, abych neopouštěla závodnickou činnost ve chvíli, kdy jsem v tomto oboru dospěla k samému vrcholu. A jako první a zatím jediná. Nicméně jsem své rozhodnutí závodit nezměnila. Nedovedete si ani představit, jak ráda jsem jezdila a jak těžce jsem se toho zřekla...

Junková, Eliška. *Má vzpomínka je Bugatti*. Praha: Olympia, 1972

Eliška Junková a její Bugatti. Nabízí se otázka, zda tyto nezvykle rychlé a úchvatné „dámy“ nebyly Jaroslavu Ježkovi inspirací pro jeho stejně nezvykle rychlý a úchvatný Bugatti step.

Po manželově smrti Eliška začala cestovat. Mj. pomohla vybudovat zastoupení Bugatti na Cejlonu. Od roku 1933 pracovala ve firmě Baťa jako vedoucí prodeje. Když v roce 1947 u Baťů hledali název pro společný výrobek největších československých exportních dodavatelů pneumatik Baťa, Rubena a Matador, navrhla Eliška Junková vytvořit obchodní značku z jejich iniciál: BARUM.

Obálka knihy, která vyšla v roce 1972

Oldřich Nový (1899–1983)

Uprostřed cesty mezi Mníškem a Dobříší leží schoulená v údolí obec Voznice. Je známá především jako oblíbené rekreační místo pražských umělců ve třicátých a čtyřicátých letech 20. století. Na břehu Velkého rybníka tu měl chatu „Kristián“ Oldřich Nový. Je velice pravděpodobné, že si tuto chatu pořídil především kvůli své dceři Janě (1937–2006), kterou adoptoval v následujícím roce po svatbě, tj. v roce 1937. Nový sem za ní často dojížděl, občas tu zůstal i několik dní. Většinu času trávila Janička s chůvou. Maminka, fotografka Alice Wienerová, jí tu za války – vzhledem k svému židovskému původu – navštěvovat nemohla. Často se spekuluje o tom, kdo je Janinou matkou. Nevěděla to ani ona sama. Teprve nedávno se objevila zpráva, že Oldřich Nový si Janičku – původně Aničku – vyzvedl z kojeneckého ústavu v Krči, kam ji její skutečný otec nechal převézt, když manželka při porodu zemřela. Po válce chatu ve Voznici prodal a pořídil si roubenku v obci Kuklík na Vysočině.

Nataša Gollová (1912–1988)

V obci měla letní sídlo i jeho filmová partnerka Nataša Gollová. Za ní sem mezi jinými jezdila Adina Mandlová, Svatopluk Beneš a Ljuba Hermanová. Pověstné byly jejich bohémské večírky spojené s plavbou na vorech po rybníku.

Nataša Gollová ve filmu Pohádka máje (1940)

František Roith (1876–1942)

Méně známé je, že zde ke konci života žil a také zemřel významný český architekt František Roith, jeden z hlavních představitelů české akademické architektury. Zpočátku – kolem roku 1910 – navrhoval obytné vily (Černošice, Jíloviště) a některé technické stavby. Především je však znám jako autor pražské monumentální architektury. Z té pak

je známá především budova pražské Městské knihovny na Mariánském náměstí, která se stala jeho nejvýznamnější stavbou. Byla slavnostně otevřena v roce 1928 k 10. výročí vzniku Československé republiky. Ve své době byla jednou z nejlepších knihoven v Evropě. O modernosti a velkorysosti Roithova pojetí svědčí to, že teprve koncem sedmdesátých let 20. století knihovna přestala vyhovovat soudobým potřebám. Druhou jeho významnou stavbou byla budova Živnostenské banky (dnešní Česká národní banka). K vytvoření jejího návrhu bylo osloveno deset významných architektů (mj. i Josef Gočár), pro realizaci pak byl vybrán právě Roithův projekt. Pražskou vilu tohoto významného architekta soukromý developer přes výslovný zákaz ministerstva kultury v roce 2012 zbouřil. František Roith je pohřben na Vinohradském hřbitově v Praze.

Bezpochyby nejvýznamnější Roithovo dílo je budova Městské knihovny v Praze (1925–1928). Byla to vůbec první účelová knihovnická stavba u nás a jedna z nejmodernějších v Evropě.

Neoklasicistní budova ministerstva zemědělství na nábr. Ludvíka Svobody. Kvůli zpevnění terénu stojí na 1 740 pilotech. Při stavbě se použila tehdy nejmodernější technika (čtyřicetimetrové jeřáby) a technologie (železobeton a poprvé v Praze litý beton).

Na fotografii ve Strži v říjnu 1935 zprava Karel Čapek, Olga Scheinpflugová, vzadu Josef Čapek a Eduard Bass

napsal tu celou *První partu* (1937) a rozepsal *Matku* (1938). Na Strž za Čapkem a paní Olgou často jezdili příbuzní a přátelé: Karel Scheinpflug, Božena Scheinpflugová, Josef Čapek, Ferdinand Peroutka, Eduard Bass, Leopolda Dostalová, Karel Dvořák a další... Bohužel zdraví mu příliš nepřálo. 1. listopadu se vrátil do svého stálého bytu v Praze na Vinohradech. Tam se k ubíjení anonymními výhrůžkami a štvavou kampaní reakčního tisku přidalo chřipkové onemocnění, z kterého se vyvinul těžký zápal plic. Umírá v neděli na Boží hod roku 1938. V ten den vychází v *Lidových novinách* jeho poslední článek – *Pozdrav*.

Jednou mi kdosi položil otázku, která země se mi nejvíc líbí. Řekl jsem mu: nejlepší krajina, kterou jsem viděl, je v Itálii, nejlepší život, který jsem pozoroval, ve Francii, nejlepší lidé, které jsem poznal, v Anglii; ale žít mohu jen ve své zemi.

Karel Čapek

Paní Olga, jedna z nejvýraznějších českých hereček, přežila svého manžela o plných třicet let. Od roku 1929 vystupovala v Národním divadle, kde vytvořila své vrcholné role. Plodná byla i její literární dráha. Vždyť i námět na Čapkovu hru pochází

od ní. Patrně nejslavnější je její *Český román* (1946). Svou memoárovou knihu *Byla jsem na světě* (1988) už nedokončila. Zemřela psychickým vyčerpáním a na následky vážné srdeční choroby.

Ferdinand Peroutka (1895–1978)

Častým hostem a také Čapkovým pomocníkem na Strži byl o pět let mladší novinář Ferdinand Peroutka. Od roku 1923 působil jako redaktor v *Lidových novinách*. Byl vydavatelem a redaktorem kulturně-politického týdeníku *Přítomnost*, řídil týdeník *Dnešek*. Peroutka jezdil na Strž až do roku 1948. Pak, na rozdíl od životních názorů a postojů Karla Čapka i Olgy Scheinpflugové, dal přednost emigraci. Je autorem čtyřsvazkových dějin prvních let Československa *Budování státu*.

Od roku 1963 bylo v objektu po třicet let Čapkovu muzeum a od roku 1994 Památník Karla Čapka.

Ferdinand Peroutka a Karel Čapek ve Strži v roce 1937

Na Strži, tam jsme nejvíc byli spolu. Bylo to krásné místo na úpatí Kozích hor, viděli jsme do luk, na louku, podivuhodnou českou louku, plnou českých květin všech možných barev. Když Karel Strž dostal, byla to zarostlá pustina a vlastně my dva jsme tu pustinu vykáceli, udělali jsme z toho, pokud bylo možno, jakýsi park. Já jsem se snažil marně a jistě naivně regulovat potok, dával jsem do břehů kameny, přišla povodeň a všechno odnesla. Každý člověk, který tam přišel, trochu přiložil ruku k dílu a něco tam udělal. To místo jsem miloval.

Ferdinand Peroutka

Tomáš Garrigue Masaryk (1850–1937), Ludvík Vacátko (1873–1956)

„Ten hlubošský kostelíček na vršíčku stojí,“ básní příbramský rodák Ladislav Malý. Vlastní vesnička Hluboš leží stranou pod kostelem, v klínu lesů na jižním úpatí Brd. Má zhruba 500 obyvatel, za první republiky dokonce kolem 800. Bohužel, při vší úctě ke všem z nich, věhlas žádného nepřekročil hlubošské okolí. Přesto novodobé dějiny Hluboše a Československého státu mají jedno společné: hlubošský zámek sloužil jako první letní sídlo prvního československého prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka. Poprvé přijel do zámku koncem prázdnin roku 1920. Při této příležitosti tam byl prodloužen telefon z poštovního úřadu, byly upravovány cesty a silnice a také domky dostávaly nový kabát. Celá vesnice připravila prezidentovi důstojné uvítání. (Viz také ŘEVNICE, str. 30.)

T. G. Masaryk

Nadešel 27. srpen, den příjezdu pana presidenta. Všechny cesty a silnice směřující k Hluboši černaly se lidem. Zástupy scházely se na křižovatce silnic u vily „V Dubí“, kdež byla postavena slavobrána. Kolem jedné hodiny nastal v zástupu neobvyklý ruch a šum, neboť se ozvalo zástupem: „Již jedou!“ Bylo tomu tak. Po pičínské silnici blížila se dvě auta, v nichž seděla choť pana presidenta s dcerami Olgou a Alicí. Byly uvítány okr. hejtmanem Špronglem, zástupcem okr. zastupitelstva R. Reimarem, starostou obce J. Simrem, žačkou H. Boubelíkovou, franc. legionářem Vopěnkou a ředitelem velkostatku F. Vlasákem.

Pan president přijel až o páté hodině, neboť byl zdržen v Praze návštěvou anglické a francouzské misse. Ač po celý den pršelo, přece vyčkaly davy lidu jeho příjezdu. U slavobrány byl přivítán korporacemi dříve jmenovanými a potom jel obcí prapory vyzdobenou do zámku v průvodu jízdního odboru „Sokola“ příbramského, legionářů a místních spolků.

Podlaha, Antonín. Vzpomínka na presidentův pobyt v Hluboši. *Od stříbrných hor.* 1929

Pozdně barokní hlubošský zámek, první letní sídlo prezidenta T. G. Masaryka

Současný stav dnes nepřístupného hlubošského zámku. Pohled od jihovýchodu.

Za prezidentova pobytu v Hluboši za ním přijížděly čelní osobnosti státu včetně tehdejšího ministra zahraničí dr. Edvarda Beneše. Prezident ze zámku vyjízďel koňmo do hlubošských lesů i lesů v okolí. Toho využil i nejznámější český malíř koní, grafik a sochař Ludvík Vacátko a na velké plátno namaloval před jižním průčelím zámku prezidenta na koni. Vacátko se mj. podílel i na velkém panoramatu Ludka Marolda *Bitva u Lipan* v pražských Holešovicích.

Během pobytu Masaryk navštívil místní školu a cvičení Sokola. 18. září zavítal do nedaleké Dobříše, následující den navštívil Obecnicu a 24. září zajel do Příbramě. V říjnu pak navštívil Dolní Hbity a den před odjezdem koňmo si zajel až do Příbramě na fotbalový zápas S. K. Příbram se Spartou Praha. Před odjezdem byl uspořádán večírek

JMENNÝ REJSTŘÍK OSOB UVEDENÝCH V OBSAHU

Aleš Mikoláš	101	Herrmann Ignát.....	30	Palivec Josef	22	Šalomon Bedřich	35
Alis Jan Antonín	115	Hlinomaz Josef	112	Palivec Václav	21	Šalda F. X.	16
Arnošt z Pardubic.....	87	Hofmeister Rudolf Richard	129	Pellé Maurice César Joseph	44	Šedivý Zdeněk	39
Bedřich Václav	107	Holan Vladimír	45	Peroutka Ferdinand	81	Štáfl Otakar	36
Beneš Jan	83	Hora Josef	67	Podlipská Sofie	82	Štorkán Karel	154
Beneš Karel Josef.....	122	Horáková Jarmila	32	Rajská Bohuslava	131	Tesařík Richard	92
Blodek Vilém	65	Horymír.....	18	Rašilov Saša	58	Toman Josef	127
Bosáček Josef	102	Hrabě Václav	13, 153	Rettigová Magdalena Dobromila.....	23	Týrlová Hermína	109
Brandisová Marie Lata	62	Hřebík Antonín	38	Roith František.....	70, 138	Tyrš Miroslav	52
von Brauchitsch Heinrich Alfred		Hudeček Václav	125	Ryba Jakub Jan	67, 120	Uxa Antonín	139
Hermann Walther	149	Jan z Rokycan	143	Řanda Čestmír	145	Vacátko Ludvík	84
Braunerová Zdenka.....	43	Janský Jan	47	Sedláčková Anna	48	Vajnar František	147
Brokešová Ervína	122	Jedlička Antonín	113	Sezima Karel	11, 154	Vančura Vladislav	56
Cavallarová Hana	31	Jedlička Rudolf	17	Scheinpflugová Olga	79	Vejvoda Jaromír	58
Cvetajevová Marina	45	Jelínek Hanuš	100	Sitenský Ladislav	37	Vilímek ml. Josef R.	55
Čapek Karel	79	Junková Eliška	60	Slavík Josef.....	7, 153	Vondráčková Helena	63
Čáslavská Věra	50	Juráček Pavel	95	Sokolovský Evžen	106	Voska Emanuel Viktor	55
Čech Svatopluk	25, 67	Kailová Marina	101	Sovák Jiří	137	Vrchlický Jaroslav	30, 91
Červinková Ludmila	33	Korbelář Otomar	12	Strousberg Bethel Henry	141	Wagnerová Marie	66
Destinnová Ema	16	Kovářík František	67	Světlá Karolina	82	Zafouk Dominik	151
Dostalová Leopolda	75	Křepelová Matylda	30	Svoboda František Xaver	65	Záhorský Bohuš	148
Drda Jan	72, 104	Kukula Otakar	34	Svobodová Růžena	65	Zeyer Julius	90
Drtíkol František	97	Landovský Pavel	69	Svojsík Antonín František	41	Župan Franta.....	20
Dvořák Antonín	67, 117	Langhans Jan	47	Synek Stanislav	76		
Dvořák Karel	75	Laub Alois	94, 144				
Effa Karel	110	Loukota Josef Jindřich	77				
Feierabend Ladislav Karel	140	Mařák Julius	14				
Fischerová-Kvěčková Marie	49	Mařák Otakar.....	32				
Gangloff Karel Daniel	134	Masaryk Tomáš Garrigue	30, 84				
Gellner František	98	Mošna Jindřich	146				
Gollová Nataša	70	Mulač Jan Nepomuk.....	138				
Hácha Emil.....	9	Navrátilová Martina	39				
Hail Karel	88	Němeček Heřman	152				
Haken Eduard	49	Nickerl Otakar	53				
Hálek Vítězslav	52	Novotná Jarmila	27, 49				
Heinz Antonín	73	Nový Oldřich	70				
Heinz František	73	Otto Jan	53				

OBSAH

<p>Úvod..... 3</p> <p>JINCE (<i>Josef Slavík – Emil Hácha</i>)..... 7</p> <p>FELBABKA (<i>Karel Sezima – Otomar Korbelář</i>) 11</p> <p>LOCHOVICE (<i>Václav Hrabě – Julius Mařák – Ema Destinová – F. X. Šalda – Rudolf Jedlička</i>) 13</p> <p>NEUMĚTELY (<i>Horymír</i>) 18</p> <p>HOSTOMICE (<i>Franta Župan</i>) 20</p> <p>OSOVIČKY (<i>Václav Palivec – Josef Palivec</i>) 21</p> <p>VŠERADICE (<i>Magdalena Dobromila Rettigová</i>) 23</p> <p>LITENĚ (<i>Svatopluk Čech – Jarmila Novotná</i>) 25</p> <p>ŘEVNICE (<i>T. G. Masaryk – Jaroslav Vrchlický – Ignát Herrmann – Matylda Křepelová – Hana Cavallarová – Otakar Mařák – Jarmila Horáková – Ludmila Červinková – Otakar Kukula – Bedřich Šalomon – Otakar Štáfl – Ladislav Sitenský – Antonín Hřebík – Zdeněk Šedivý – Martina Navrátilová</i>) 30</p> <p>LETY (<i>Antonín František Svojsík</i>) 41</p> <p>DOBŘICHOVICE (<i>Zdenka Braunerová – Maurice César Joseph Pellé</i>) 43</p> <p>VŠENORY (<i>Vladimír Holan – Marina Cvetajevová</i>) 45</p> <p>ČERNOŠICE (<i>Jan Langhans – Jan Janský – Anna Sedláčková – Marie Fischerová-Kvěchová – Jarmila Novotná – Eduard Haken – Věra Čáslavská</i>) .. 47</p> <p>ZBRASLAV (<i>Miroslav Tyrš – Vítězslav Hálek – Otakar Nickerl – Jan Otto – Josef R. Vilímek ml. – Emanuel Viktor Voska – Vladislav Vančura – Saša Rašilov – Jaromír Vejvoda</i>) 52</p> <p>JÍLOVIŠTĚ (<i>Eliška Junková</i>) 60</p> <p>ŘITKA (<i>Marie Lata Brandisová – Helena Vondráčková</i>) 62</p> <p>MNÍŠEK POD BRDY (<i>Vilém Blodek – F. X. Svoboda – Růžena Svobodová – Marie Wagnerová – Antonín Dvořák – Jakub Jan Ryba – Josef Hora – Svatoopluk Čech – František Kovářik</i>) 65</p> <p>KYTÍN (<i>Pavel Landovský</i>) 69</p>	<p>VOZNICE (<i>Oldřich Nový – Nataša Gollová – František Roith</i>) 70</p> <p>DOBŘÍŠ (<i>Jan Drda – Antonín Heinz – František Heinz</i>) 72</p> <p>STARÁ HUŤ (<i>Karel Dvořák – Leopolda Dostalová – Stanislav Synek – Josef Jindřich Loukota</i>) 75</p> <p>STRŽ (<i>Karel Čapek – Olga Scheinpflugová – Ferdinand Peroutka</i>) 79</p> <p>OBOŘIŠTĚ (<i>Karolina Světlá – Sofie Podlipská – Jan Beneš</i>) 82</p> <p>HLUBOŠ (<i>T. G. Masaryk – Ludvík Vacátko</i>) 84</p> <p>PŘÍBRAM (<i>Arnošt z Pardubic – Karel Hail – Julius Zeyer – Jaroslav Vrchlický – Richard Tesařík – Alois Laub – Pavel Juráček – František Drtikol – František Gellner – Hanuš Jelínek – Marina Kailová – Mikoláš Aleš – Josef Bosáček – Jan Drda – Evžen Sokolovský – Václav Bedřich – Hermína Týrlová – Karel Effa – Josef Hlinomaz – Antonín Jedlička</i>) ... 87</p> <p>VYSOKÁ PEC (<i>Jan Antonín Alis</i>) 115</p> <p>VYSOKÁ U PŘÍBRAMĚ (<i>Antonín Dvořák</i>) 117</p> <p>ROŽMITÁL POD TŘEMŠÍNEM (<i>Jakub Jan Ryba – Karel Josef Beneš – Ervína Brokešová – Václav Hudeček – Josef Toman – Rudolf Richard Hofmeister – Bohuslava Rajska – Karel Daniel Gangloff – Jiří Sovák</i>) 120</p> <p>SKOŘICE (<i>Jan Nepomuk Mulač</i>) 138</p> <p>PŘÍKOSICE (<i>Antonín Uxa</i>) 139</p> <p>MIROŠOV (<i>Ladislav Karel Feierabend – Bethel Henry Strousberg</i>) 140</p> <p>ROKYCANY (<i>Jan z Rokycan – Alois Laub – Čestmír Řanda</i>) 143</p> <p>DOBŘÍV (<i>Jindřich Mošna</i>) 146</p> <p>STRAŠICE (<i>František Vajnar – Bohuš Záhorský</i>) 147</p> <p>TŘI TRUBKY (<i>Heinrich Alfred Hermann Walther von Brauchitsch</i>) 149</p> <p>KOMÁROV (<i>Dominik Zafouk – Heřman Němeček</i>) 151</p> <p>HOŘOVICE (<i>Josef Slavík – Václav Hrabě – Karel Sezima – Karel Štorkán</i>) 153</p> <p>Závěrem 155</p> <p>Jmenný rejstřík 156</p>
---	--